

PROFESA MALANDRINO WA GILLETTE

Siku iliyofuata, nilikuwa na miadi ya kupanga fleti. Jiji la Lisbon lilikuwa la kupendeza mno, lakini kwa kodi zake za nyumba halikuwa la kumudu hata kidogo, nami nikalazimika kuishia kwenye mpaka wa mwisho wa mji mkuu, viunga vyake vya kihistoria: AMADORA BORDEA.

Eneo hilo lilikuwa na sura yake ya kipekee kwa sababu ndilo lililokuwa nyumbani kwa jamii ya wageni wa Ureno, lakini si raia wa Ureno pekee — pia wachache waliojipenyeza, kama mimi.

Baba na mwanawe walifika kunipokea, lakini nilipoingia ndani ya nyumba, walinionyesha kitanda cha ghorofa cha kushirikiana na watu wengine watatu, ndani ya chumba cha mita 9 za mraba, katika fleti yenye vyumba vitatu, watu tisa, bafu moja, jiko dogo, friji tatu, na mende kama wageni wakazi — vyote ndani ya takriban mita 60 za mraba, kwa euro 230 kwa mwezi.

Hilo liliniachia euro 70 kamili kwa mwezi za kula na kuishi, lakini nilielewa jambo jingine: nilikuwa nikipitia kozi ya jinsi maskini wanavyopaswa kujifunza kusimamia utajiri — na hilo hakuna anayelifundisha.

Mmoja baada ya mwingine, vijana walikuja kujitambulisha, wakitaja majina yao na nchi walizotoka, huku wakinitazama ili kubaini nitakavyojiendesha, na kama mimi ni mbaguzi wa rangi.

Kila mmoja nilimpa tabasamu na salamu kwa lugha yake: ANGOLA, MOGADISHU, SÃO TOMÉ, BRAZILI, URENO, CHINA, URUSI na SAUDI ARABIA.

Jioni ile walinalika kwenye chakula chao cha jioni — walikuwa wameandaa tukio hilo ili kunikaribisha. Mimi ndiye niliyekuwa mkubwa kuliko wote kundini, na baada ya dakika 20 za kuzungumza na kila mmoja kwa haya, utambulisho wangu mpya wa Kireno ulizaliwa palepale niliposikia nikiitwa:

Profesa Malandrino

Wote walikuwa vijana walioacha nyuma mama, wake au wapenzi wao, mbali na nyumbani na watu waliowapenda, nami nikaamua kuwasimulia kisa cha kweli kilichonipata mwenyewe — kwa kubadilishana ningepata kutoka kwa kila mmoja wao mwikio ambao ungenisaidia kupima tabia na haiba yake. Hakuna hata mmoja wao aliyeijua mbinu yangu.

Niliwaambia kwamba mwaka 2021 nilijiruhusu likizo nchini Brazili, katika jiji la Natal — mahali panapojulikana kwa matuta yake ya mchanga na kwa desturi zake za wenyeji — ambako, mchana unapogeuka kuwa usiku, wasichana walio kileleni mwa tuta hushuka kinyumenyume, wakijisogeza kuelekea kila mwanamume anayesubiri chini bila kutetereka, ili kufahamiana naye na kujenga mahusiano mapya, pengine hata mustakabali wao wenyewe.

Nilikaa katika jiji hilo kwa siku arobaini — kwa kweli ilikuwa karantini yangu ya Kibrazili — lakini sikuwahi kushiriki mchezo ule. Nilibaki mtazamaji, nikatazama.

Leo nawaza, kuliko wakati wowote ule, jinsi kuijua Brazili kulivyonifaa kwa kweli — hata kwa ujio usiotarajiwa wa CEO mwanamke wa Gillette — na iwapo siku moja ataniuliza kuhusu nchi yake, nitaweza kumwambia:

DESTURI YA MATUTA,

NAIJUA,

LAKINI SIKUWAHI KUSHIRIKI,

KWA SABABU SIMPI MTU YEYOTE MUSTAKABALI,

ILA WAKATI ULIOPO TU.

Jambo lililonigusa zaidi katika jiji hilo lilikuwa kisa cha binti wa mkuu wa chuo, niliyekutana naye kwa bahati jioni moja ya Jumatatu kwenye sherehe ya waseja.

Nilifika na kadi 100 za karatasi nilizokuwa nimeziandaa, zenye jina langu na namba ya simu ya Brazili, nilizobadilishana na wanawake waliokuwa ukumbini — wale walionipendeza, waliosema kuwa hawajaolewa, wametaliwa au ni wajane. Siku iliyofuata niliwakuta wanne kati yao supamaketi wakifanya manunuzi pamoja na waume na watoto wao, na hakuna neno lililotamkwa, ila kutazamana kimya tu.

Camilla, binti wa mkuu wa chuo, alikuwa mwanamke mrembo na wa kumzidi mtu nguvu. Yeye ndiye aliyenipeleka nyumbani kwake saa nane mchana na kuniacha niondoke saa nne usiku, na hapo ndipo nilipoelewa kwamba mwenzangu wa huko juu alitaka kuniadhibu — kunifanya nielewe kwamba mwanamke mmoja anaweza kuwashinda wanaume elfu, lakini wanaume elfu hawawezi kumshinda mwanamke mmoja.

Bila kuingia katika undani, mara baada ya hapo nilimpeleka kula chakula cha jioni katika mgahawa wa Kiitaliano, nikaagiza chupa mbili za divai nyeupe na kambakoche 14 kwa ajili yake peke yake. Mhudumu Mbrazili aliniuliza kama ningependa bruschetta kidogo, lakini uchovu — au masikio yangu ya kisaliti — ulinifanya nilisikie neno hilo kama “bussetta,” nami tayari nilikuwa hoi na tayari kutimua mbio.

Vijana wote chumbani walikuwa wakicheka, wakionekana kama waliopumbazwa — walikuwa bado wamekwama kwenye lile toleo la Amazon la kurasa kumi na mbili la jinsi mapenzi yanavyouzwa. Ningewezaje kuendelea bila hatari ya wao kulipuka?

Nilifunga mazungumzo nikaenda kulala.

Asubuhi iliyofuata, kila mtu nyumbani alikuwa akisema “bussetta ya Kibrazili” na “bussettero,” ambalo kwa Kihispania cha Kolombia humaanisha dereva wa basi — lakini mchezo huo wa maneno ulimfanya kila mmoja atabasamu hata hivyo.

Niliondoka tarehe 22 Novemba 2025, na kila mmoja alisikitika kuniona nikiondoka — hata mende waliolala nami kitandani mwangu walipata wakati wao wa huzuni, kwa sababu ni katika nukta ile tu, unapokuwa umefurahi na mtu kisha akaondoka, ndipo unapoelewa kile ambacho hutakipata tena kamwe.

Ferdinando